

Het reeds lang afgebroken pensionaat van Sint-Jozef in de Kaaistraat.

Omer Vilain over de tijd van toen

Pensionaten

Deze week is een nieuw schooljaar begonnen. Het is dan ook een traditie dat men begin van september allerlei herinneringen ophaalt aan de vroegere schooltijd. Deze week kwamen me de kleine historietjes over de Oostendse kostscholen voor de geest.

Zo werd in sommige families tegen een jongen die niet graag studeerde of een meisje dat te veel naar andere geslacht keek, wel eens gezegd dat „als ze niet beter zouden luisteren, ze na de vakantie naar het pensionaat zouden vliegen !” Dat „vliegen” werd gebruikt om de verwittiging kracht bij te zetten.

Het spreekt voor zich dat men in de gewone werkmansgezinnen het dreigement niet kon hanteren. Daarom deed men er in deze kringen nog een schepeje bovenop door te zeggen : „Als je niet gehoorzaamt, sturen we je naar 't schooltje van verbetering !”

Pensionaten waren dus onderwijsinstellingen waar voor-

al kinderen uit de meer gegoede middens naartoe trokken. Oostende telde verschillende van die kostscholen : het Bisschoppelijk College, het Koninklijk Atheneum en het Sint-Jozefinstituut (dat later de naam van Sint-Andreasinstituut zou aannemen). Rond de eeuwwisseling had Oostende zelfs een klein Engels pensionaat, gelegen aan de Chaletstraat. Deze instelling heette het Grosvenor College en het was daar dat men voor het eerst heeft gevoetbald in Oostende. Bij gebrek aan een veld, werden de wedstrijden op het strand beslecht.

Voor de rijken

Het beroemdste pensionaat was evenwel het Pensionat du Sacré Coeur, dat in Mariakerke -waar nu het Hoger Technisch Instituut gevestigd is- tussen 1905 en 1955 zijn deuren heeft opengezet voor rijke burgerijdochters en meisjes van adel met de bedoeling van deze adolescenten, in enkele

jaren tijd, echte jonge dames te maken die zich in ieder milieu gepast zouden weten te gedragen.

Het Pensionaat van het Koninklijk Atheneum maakte publiciteit door de ouders erop te wijzen dat de school erg dicht bij zee gelegen was en dat dit alleen maar ten goede kon komen aan de gezondheid van de internen.

In al deze internaten was de voertaal, zeker voor 1914 maar soms ook nog later, het Frans. Frans was immers de taal van de bourgeoisie maar daardoor konden ook buitenlandse kinderen in onze kostscholen terecht.

Ook nu bestaan er nog enkele pensionaten in Oostende maar het betreft allemaal instellingen die verbonden zijn aan één of andere hogeschool. De studenten kunnen er tegenwoordig vrij binnen- en buitenlopen zodat deze kostscholen meer gelijken op een (toeristisch) pension.

Omer Vilain

OSTENDE. - Athénée

N° 1 N. 50

*Deutscher
Bau.*

Editeur Albert Sigg, à Gant

Het Pensionaat van het Koninklijk Atheneum in de Rogierlaan (1902).